

HUNDARS VÄRDE

Nu har det hänt igen. Att promenera med sin hund kan sannerligen vara ett äventyr, det vet nog de flesta hundägare. Mina egna hundpromenader ser helt annorlunda ut beroende på om promenaderna sker tillsammans med stora eller små hundar. Här ska jag berätta om en promenad med en av "mina allra minsta".

Ut ur ett buskage kommer en stor, yster unghund av okänd härstamning farande. När han får syn på "minstingen" tänds en glimt av iver i hans blick och han sätter av efter bytet/lekkamraten eller hur han nu ser på situationen. Husse försöker, litet lagom entusiastiskt tycker jag, att ropa in sin hund och misslyckas naturligtvis. Nu ser situationen inte så bra ut, den lilla hunden springer allt vad han kan men knappas snabbt in av den större.

Det gäller att avvärja hotet

Och nu tar jag till mitt sedvanliga trick; jag svär utav bara H-vete och springer allt vad jag är värd för att försöka stoppa den jagande hunden. Och även om det kanske inte går så fort (för mig alltså) så låter det i alla fall. Dessutom kryddar jag alltså mitt "anfall" med en mängd svordomar, tillspetsat med allehanda hot om att jag minsann ska ... Det brukar ge effekt, både på hund och på hundägare, (mest hundägarna tror jag). Och det gjorde det den här gången också. Husse insåg att även om den lilla hunden är nog så oförarglig, så är uppenbarligen hans matte inte att leka med. I rädsla för att hans hund ska komma till skada, den här människan (jag alltså) verkar ju både tillräckligt, stor, hotfull och galen nog att verkligen sätta sina hotelser i verket och alltså gäller det att "rädda" sin hund. Och i samma ögonblick som han lyckas fånga in och rädda sin hund har han också med automatik räddat min hund, vilket han naturligtvis varken hade för avsikt eller ens en tanke på. Min "beteenderepertoar" har än en gång fungerat, tack och lov. Hela historien utspelar sig, som det brukar när det gäller hundar, inom loppet av några minuter och när faran väl är över är både husse och jag mycket lättade. Vi har ju båda avvärjt hotet, om än sett ur litet skilda synvinklar.

Kan kärlek prissättas?

I vår lättnad och glädje över att allt avlöpt utan några skador berättar husse i förtroende att han har goda vänner med tre stora hundar, där en av dem, slet sig ur sin ägares grepp för att bita ihjäl en "sådan där liten rasren hund" säger han och pekar på min hund. - "För den är väl rasren och säkert mycket dyr, minst tio tusen kronor eller hur", undrar han litet andfådd efter språngmarschen som han ju till sist såg sig tvungen att göra. Jag blev så överrumplad och förvånad över frågan eller frågorna att jag inte riktigt minns vad jag svarade mer än något om "för mig består inte riktigt mina hundars värde i pengar". Husse hörde inte vad jag sa, eller förstod inte. Han berättade istället om vilket "dyrt kalas" det blivit för hans vänner att betala den ihjälbitna hunden och hur glad han var att han nu inte hade råkat ut för samma sak. För så mycket pengar hade han ju inte. Jag stod där och tänkte på, inte hans stackars vänner som fick betala pengar, utan på den människa som förlorat sin hund på ett sådant vis. Tio tusen kronor för ett liv är ju ingenting! Hur betalar man hundägarens sorgearbete? Att se någon man älskar, förolyckas är en oerhört traumatisk upplevelse, oavsett vem det är vi älskar. Hur kan vi någonsin ersätta ett liv eller köpa oss fria från det som hänt.

Naivitet och okunskap kan kosta någons liv

Men som tur är så händer ju inte det mest dramatiska varje gång stor hund möter liten. Ibland kan sådana möten gå mycket stillsamt och trevligt till. Men utan att förfasa sig så är ju faktiskt våra hundar i grund och botten rovdjur och som sådana faktiskt kapabla att döda.

Många glömmer bort det, vet inte ens om det eller vill inte veta det. Det kanske är just därför många onödiga incidenter inträffar, just för att vi glömmer bort att våra hundar är hundar och att de besitter den kapacitet de gör. Och vet eller accepterar man inte det är det kanske lätt att bli litet valhänt och hjälplös i situationer då det krävs ett ganska handfast agerande. Många "hoppas" nog bara helt enkelt på ett mirakel- den här gången kommer hunden att lyda, den här gången kommer den nog på inkallning. Och gör den inte det får man väl hoppas att det går bra ändå. Och vanligtvis gör det faktiskt det. Men den gången eller de gånger det inte gör det är katastrofen ett faktum. Personligen är jag inte den som vill vänta och se, i alla fall inte om insatsen är en av mina hundars liv.

Ibland behövs fantasi och inlevelseförmåga

Vem skulle exempelvis våga låta sin hund möta en stor frustande tjur som kommer springande? Vem vågar stanna till och se vad som händer, se om den vill leka? Och om den vill leka, vem är beredd att lugnt se på medan tjuren lekfullt viftar med hornen eller lika lekfull gör avstamp på hundens rygg eller välter den och snubblar över den i lekens yra? Nej, inte så många. I alla fall inte om man inser tjurens kraft och hundens bräcklighet. Och om man gillar sin hund. (Förlåt alla ni som tycker att jag jämför era hundar med tjurar och förlåt alla ni som tror att jag inte gillar era tjurar. Detta var bara en liknelse).

Hur som helst så överväger jag allt emellanåt att skaffa stor hund igen – eller kanske en tjur... Fast jag gillar ju mina små hundar. Det är ju det som är en del i problematiken, att jag gillar dem alltså. Och så länge jag har små hundar får jag väl odla mina "talanger". En del går i terapi för att lära sig behärska sin ilska, jag drar nytta av den.

Mickie Gustafson

Uppdaterat tillägg 2018

Hunddagis, dogwalkers mm.

Trots att ovanstående artikel är hållen i en lättsam ton, så finns ett underliggande allvar och en påminnelse om det ansvar som vilar på oss alla som hundägare. För den som bedriver hundverksamhet på yrkesbasis handlar det dessutom om att ansvara för någon annans hund. Och ibland kan det till och med komma till en punkt då det innebär att ansvara för någon annans liv.

Vem är ansvaret?

När denna händelse inträffade och beskrevs (**2007**) var hunddagis ganska sällsynt och dogwalker var i det närmaste en helt okänd term i Sverige. Idag däremot lämnar många hundägare sina hundar på hunddagis eller låter en hundrastare/dogwalker ta ut hunden på en liten rastningsrunda. Detta kräver kompetens och ansvarskänsla hos hunddagisföreståndaren eller dogwalkern och tillit från hundägarens sida. För den som ansvarar för någon annans hund gäller det att ha tillräckliga kunskaper och insikt i vad som kan hända för att kunna förebygga – och för att kunna ingripa när olyckan är ett faktum. För hundägaren gäller det att, i möjligaste mån, ta reda på om den han eller hon överlämnar ansvaret för sin hund till har dessa kunskaper.